

Michal Krňák, *Umělá inteligence a Superinteligence*

Posudek vedoucího bakalářské práce

Cílem bakalářské práce Michala Krňáka je poskytnout „vhled do problematiky funkčnosti umělé inteligence“, a vysvětlit „pojem Superinteligence“, tj. „umělé inteligence obecně převyšující člověka“ (str. 1). Ve své práci se autor orientuje především dílem Nicka Bostroma (*Superinteligence. Až budou stroje chytřejší než lidé*), ale využívá rovněž texty dalších odborníků zabývajících se problematikou UI (Good, Yudkowski...) a v souvislosti obecnějších otázek se obrací i k myslitelům, u kterých UI není hlavním tématem zájmu (Harari, Searle...).

Mám za to, že autor v základu svůj cíl dosáhl. Stručně, ale výstižně představil historii oboru, seznámil se současným stavem UI i s teoretickými úvahami, které tento stav reflektují, a vcelku srozumitelně představil ideu Superinteligence a některé hypotézy, které se jí týkají. Z jednotlivých kroků oceňuji poukaz na transhumanistický postoj vlastní některým zastáncům UI, dále relativizaci rozdílu mezi umělými a lidskými kognitivními procesy (zde autor vhodně využil myšlenky z Harariho knihy *Homo deus*) a konečně vysvětlení případných motivů určujících jednání Superinteligence. Rovněž mám za správné zařazení pasáže o možnostech vylepšení biologické (tj. lidské) kognice – přinejmenším poskytuje materiál pro komparaci s možnostmi UI.

Největší slabinou práce jsou po mém soudu formulační nepřesnosti, které jsou nejspíš – aspoň v některých případech – paradoxně podmíněny snahou o rétorický důraz. Naštěstí jen ojedinele vedou až ke snížení srozumitelnosti textu (příkladem je konec třetího odstavce na str. 22). V práci dále chybí odkaz na knihu H. Arendtové *Vita activa*, uvedenou v seznamu literatury (i když je vcelku jasné, kterou její pasáž tato kniha inspirovala).

Jinak bych uvítal hlubší zasazení problematiky UI do transhumanstického kontextu a rozsáhlejší diskuzi o tomto postoji a jeho různých podobách (autor správně akcentuje aspekt kontinuity s dřívějším myšlením, ale poněkud zastírá „novost“ transhumanismu). V obecném zamyšlení nad možnostmi a hrozbami UI (především Superinteligence) mi chybí zohlednění faktu, že lidstvo není politicky jednotné – a že se tedy s případnou hrozbou Superinteligence

musí vyrovnávat v situaci, kdy si jednotlivá centra vývoje UI konkurují (přičemž jde v první řadě o konkurenční boj USA a Číny, zemí s velmi odlišnými politickými systémy). O této problematice a svém pohledu na ni by nicméně mohl autor stručně promluvit při obhajobě.

Po zvážení všech pozitiv práce i jejích (dílčích) nedostatků navrhuji hodnocení „velmi dobře“.

Mgr. Richard Zika, Ph.D.